

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

navrhovatele

Mgr. J. K.

proti

odpůrci

Ministerstvo zdravotnictví
se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2,

v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 7. 2020, č. j. MZDR 15757/2020-26/MIN/KAN,

takto:

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy – mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 7. 2020, č. j. MZDR 15757/2020-26/MIN/KAN, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Navrhovatel podal dne 28. 5. 2020 k Městskému soudu v Praze (dále též jen jako „městský soud“ nebo jen „soud“) návrh na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Návrh byl podán proti mimořádnému opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 19. 5. 2020, č. j. MZDR 20588/2020-2/MIN/KAN, které omezovalo či zakazovalo konání slavností, divadelních a filmových představení, sportovních a jiných shromáždění a trhů pokud účast na těchto akcích přesahovala 300 osob.
2. Po zahájení řízení odpůrce vydal další mimořádná opatření přijatých k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID – 19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2.
3. V době konání ústního jednání bylo aktuálně účinné mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 7. 2020, č. j. MZDR 15757/2020-26/MIN/KAN, (dále jen „mimořádné opatření“), ohledně něhož soud připustil změnu žaloby.
4. Takto soud rozhodl v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 6 As 88/2020-44, v němž kasační soud dospěl k závěru, že v případě opatření obecné povahy, která jsou přijímána v rychlém sledu a obsahově na sebe navazují, má soud v zájmu zajištění efektivní soudní ochrany změnu návrhu na zahájení řízení podle § 95 odst. 1 o. s. ř. užitého na základě § 64 s. ř. s. připustit. Kritériem pro připuštění takového návrhu je podle Nejvyššího správního soudu zejména časová a obsahová kontinuita opatření obecné povahy a současně kritérium podle § 95 odst. 2 o. s. ř., tedy že *výsledky dosavadního řízení mohou být podkladem pro řízení o změněném návrhu*. Podle názoru městského soudu je v této souvislosti podstatná ta okolnost, zda námitky vznesené proti původnímu mimořádnému opatření jsou vztáhnutelné i na aktuální mimořádné opatření, resp. zda se tvrzení o zkrácení na právech (ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s) vztahuje i k obsahu aktuálního mimořádného opatření (soud zde ovšem nehodnotí důvodnost takového tvrzení, posouzení důvodnosti by bylo předmětem až vlastního posouzení návrhu na zrušení opatření obecné povahy).
5. V posuzované věci se jedná o případ opatření obecné povahy vydávaných v rychlém sledu. Co se týče obsahové návaznosti aktuálního mimořádného opatření na původní mimořádné opatření, posoudil ji městský soud následovně: v průběhu času od vydání původního mimořádného opatření zcela evidentně došlo k rozvolnění restriktivních opatření a to v souvislosti se snížením nebezpečí spojeným s onemocněním COVID-19. Povaha restriktivních opatření ale zůstala co do své povahy stejná či obdobná.
6. V původním, návrhem napadeném, mimořádném opatření byl stanoven zákaz či omezení slavností, divadelních a filmových představení, sportovních a jiných shromáždění a trhů; omezení bylo vztaženo na maximální počet účastníku 300 osob (s určitými výjimkami). Dále byly stanoveny některé podmínky pro konání (resp. účasti na) sportovních akcí, svateb a bohoslužeb. Aktuálním mimořádným opatřením se rovněž zakazují nebo omezují slavnosti, divadelní a filmová představení a jiná shromáždění a trhy, ovšem s tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

maximální počet účastníků je stanoven na 1000 osob. Z tohoto zákazu je stanoveno více výjimek, zatímco v původním mimořádném opatření byla výjimka vztažena pouze na schůze orgánů veřejné moci, v aktuálním mimořádném opatření je vztažena i na shromáždění konaná podle zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, či na hromadné akce konané ve stavebně členěných areálech. Rovněž podmínky stanovené pro konání některých akcí byly částečně rozvolněny, zejména stran povinnost nosit ochranný prostředek dýchacích cest a stran povinných rozestupů účastníků.

7. Městský soud hodnotí, že je zde jednoznačná obsahová kontinuita uvedených mimořádných opatření.
8. Přezkoumávané mimořádné opatření stanoví s účinností ode dne 27. července 2020 do odvolání, zákaz nebo omezení slavností, divadelních a filmových představení, sportovních a jiných shromáždění a trhů tak, že se
 - 1) zakazují divadelní hudební filmová a další umělecká představení, sportovní, kulturní náboženské, spolkové, taneční, tradiční a jim podobné akce, jiná shromáždění, výstavy, slavnosti, poutě, přehlídky, ochutnávky, trhy a veletrhy, vzdělávací akce, oslavy, a to jak veřejné tak soukromé s účastí přesahující ve stejný čas 1000 osob koná-li se akce převážně ve venkovních prostorech nebo 500 osob koná-li se akce převážně ve vnitřních prostorech staveb;
tento zákaz se nevztahuje
 - a) na schůze zasedání a podobné akce ústavních orgánů orgánu veřejné moci soudů, jiných veřejných osob, které konají na základě zákona,
 - b) na shromáždění konaná podle zákona č. 84/19 90 Sb., o právu shromažďovacím ve znění pozdějších předpisů,
 - c) na hromadné akce konané ve stavebně členěných areálech (sportovní stadion, veletržní areál a podobně) v jejichž případě se zakazuje účast přesahující ve stejný čas 1000 osob koná-li se akce převážně ve venkovních prostorech nebo 500 osob koná-li se akce převážně ve vnitřních prostorech staveb, a to v každém z oddělených (lze i mobilní zábranou, například přenosným plotem) sektorech areálu s tím, že je celý areál rozdělen do nejvýše pěti oddělených sektorů, z nichž každý má svůj vstup z venkovních prostor a účastníci nemohou jinak přecházet mezi sektory; odstup mezi osobami sousedních sektorů musí být alespoň 4 m; v případě prostor osazených pevnými řadami sedadel (například hlediště sportovního stadionu a podobně) se omezuje sezení tak, že účastníci hromadné akce sedí jen v každé druhé řadě v takové řadě mohou sedět tak, že je od jiných osob bude oddělovat alespoň jedno volné sedadlo.
 - 2) zakazuje pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos ústa), jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to na hromadných akcích uvedených v bodu 1 s účastí přesahující ve stejný čas 100 osob konaných ve vnitřních prostorech staveb, přičemž tento zákaz se nevztahuje na
 - a) děti do dvou let věku

- b) osoby s poruchou intelektu, kognitivní poruchou či závažnou alterací duševního stavu, jejichž mentální schopnosti či aktuální duševní stav neumožňují dodržování tohoto zákazu
- c) osoby při provádění autorského díla, například divadelního tanečního nebo hudebního představení a osoby účinkující při tvorbě a výrobě audiovizuálního díla nebo pořadu
- d) sportovce v době tréninku zápasu soutěže a podobně.

II.

Obsah návrhu a vyjádření žalovaného

9. V podaném návrhu ve znění jeho pozdějších úprav navrhovatel namítá:
 - a) nedostatek věcné působnosti odpůrce k vydání mimořádného opatření;
 - b) nezákonnost mimořádného opatření;
 - c) nepřiměřenost mimořádného opatření;
10. Navrhovatel tvrdí, že je mimořádným opatřením zkrácen na svých subjektivních právech a je proto aktivně legitimován k podání návrhu na jeho zrušení.
11. V důsledku zákazu a omezení uložených mimořádným opatřením bylo zasaženo do práva navrhovatele činit, co není zákonem zakázáno a nebýt nucen k ničemu, co zákon neukládá, jak je garantováno čl. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“). V důsledku vydaného mimořádného opatření se žalobce nemůže účastnit událostí, u nichž je naplněna arbitrárně stanovená kapacita osob, nemůže pořádat vlastní soukromé události s větším počtem účastníků a nemůže se zúčastnit událostí, které jsou zcela zrušeny. Tím je zasaženo do práva žalobce na respekt k soukromému životu podle čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť vydané zákazy brání navrhovateli v realizování sociálních aktivit podle jeho představ a preferencí. Rovněž je zkráceno právo navrhovatele svobodně projevovat své náboženství a to v rozporu s čl. 16 Listiny a čl. 9 Úmluvy.
12. Pokud jde o nedostatek věcné působnosti odpůrce k vydání mimořádného opatření, navrhovatel připomenul pětistupňový algoritmus přezkumu opatření obecné povahy definovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2005, č. j. 1Ao 1/2005-98.
13. Navrhovatel nezpochybnil pravomoc odpůrce mimořádné opatření vydat podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 258/2000 Sb.“ nebo jen „zákon“) a rovněž procesní postup neoznačil za závadný, má však za to, že odpůrce při vydávání mimořádného opatření překročil meze zákonem vymezené působnosti (postup *ultra vires*).
14. Opatření obecné povahy slouží, podle navrhovatele, ke konkretizaci již existujících povinností a nikoli k ukládání povinností nových. Vydané mimořádné opatření cílí na zákaz nebo omezení styku skupin fyzických osob podezřelých z nákazy s ostatními fyzickými osobami. Odlišný výklad by popřel vlastní účel mimořádných opatření přijímaných při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku, neboť to z povahy věci hrozí pouze u skupin přinejmenším podezřelých z nakažení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

15. Zákon umožňující omezit základní práva musí být dostatečně konkrétní, aby jeho aplikace byla předvídatelná. Navrhovatel odkázal na nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2017, sp. zn. Pl ÚS 3/15, podle něhož při používání ustanovení o mezích základních práv musí být za všech okolností přiměřené, z toho navrhovatel dovozuje, že výčet aktivit, které lze podle § 69 odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. omezit je taxativní.
16. Navrhovatel namítá, že část I. mimořádného opatření v souladu se zněním § 69 odst. 1 písm. b) zákona uvozuje, že se zakazují nebo omezují slavnosti, divadelní a filmová představení, sportovní a jiná shromáždění a trhy. Podle výkladového argumentu *ejusdem generis* je nutné obecné výrazy, které v normativním textu následují po slovech s omezenějším (konkrétním) významem vykládat restriktivním způsobem tedy tak, že se tyto obecné výrazy vztahují pouze na jevy charakterově odpovídající tomu, co bylo konkrétněji vymezeno.
17. V následujících člancích mimořádného opatření však odpůrce pod tyto kategorie podřazuje celou řadu událostí a aktivit zcela odlišných, což činí toto mimořádné opatření vnitřně rozporným, přičemž o nedostatku své věcné působnosti si byl odpůrce, jak vyplývá z důvodové zprávy návrhu zákona mimořádných opatření při epidemii onemocnění COVID-19 v roce 2020 sám vědom. Navrhovatel trvá na tom, že odpůrce překročil meze své působnosti tím, že vydal mimořádné opatření, které zakazuje a omezil určité činnosti plošně, aniž by při nich nezbytně docházelo ke styku skupin osob podezřelých z nákazy s ostatními osobami či nikoliv a současně odpůrce nebyl oprávněn uložit zákaz v článku I/1 vztahující se na hudební a další umělecká představení, kulturní, náboženské, spolkové, taneční, tradiční jim podobné akce, výstavy, poutě, přehlídky, ochutnávkou, veletrhy, vzdělávací akce, oslavy, a to jak veřejné, tak především soukromé, neboť tyto chybí ve výčtu § 69 odst. 1 písm. b) zákona; ze stejného důvodu odpůrce nebyl oprávněn k uložení omezení v článku I/II mimořádného opatření, jelikož všechna z nich postihují aktivity, které uvedené ustanovení zákona neobsahuje.
18. Nezákonnost mimořádného opatření navrhovatel spatřuje v absenci řádného odůvodnění normativní části mimořádného opatření. Jak uvedl, ačkoliv opatření zdánlivě obsahuje relativně obsáhlé důvody, ve skutečnosti se k normativní části opatření toto odůvodnění nevztahuje a sestává z obecných úvah na téma epidemie a její řešení a konstatování, že vlády jiných států také přijímají určitá opatření. Odůvodnění navíc obsahuje informace, jejichž pravdivost je silně diskutabilní, jelikož jsou zavádějícího charakteru či představují nepodložené spekulace, nekorespondující s aktuálními vědeckými poznatky, některé pasáže jsou zkopírované z jiných dokumentů. Ani vlastní normativní text opatření podle názoru navrhovatele neumožňuje jednoznačný výklad, ať již používáním zákonem nedefinovaných výrazů, odkazem na jiná krizová opatření, nejasným stanovením, kdo je v konkrétních případech za dodržování zákazu omezení odpovědný respektive, kdo je jejich adresátem; neobratnými formulacemi a celkově nepřiliš vysokou legislativně technickou úrovní. Navrhovatel upozornil, že porušení povinností uložených mimořádným opatřením může být penalizováno pokutou až ve výši 3 000 000 Kč a je proto zásadní trvat na tom, aby adresáti byli jednoznačně schopni rozeznat, jaké chování se po nich vyžaduje.
19. Pokud jde o nepřiměřenost mimořádného opatření, navrhovatel s odkazem na test proporcionality definovaný náleznem Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2018, sp. zn. Pl ÚS 18/17 zaměřil svou pozornost na sledovaný cíl mimořádného opatření, kterým je v daném případě ochrana veřejného zdraví, konkrétně ochrana před nebezpečím vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19. Navrhovatel namítá, že neexistuje žádný přesvědčivý vědecký

důkaz o tom, že by se toto onemocnění, respektive její způsobující virus SARS - CoV-2, šířilo výhradně nebo zásadně výrazněji při událostech s počtem účastníků převyšujícím stanovený počet osob, na svatbách či bohoslužbách, nikoliv třeba na schůzích ústavních orgánů či pohřbech.

20. Navrhovatel odkázal na studii britské Imperial College, podle níž zhruba třetina přenosů nastává v domácnosti, třetina na pracovišti či ve škole a třetina v komunitě. Podle navrhovatele lze podobně usuzovat, že nebude k dispozici žádný důkaz vypovídající o existenci vyššího rizika šíření nemoci při organizovaném zápasu sportovců oproti spontánnímu, který jediný by mohl smysluplně odůvodnit jejich omezení.
21. Navrhovatel uzavřel, že z hlediska kritéria vhodnosti mimořádné opatření neobstojí, jelikož není sledovaný cíl způsobitelný naplnit vůbec, či k němu přispěje jen zcela zanedbatelnou měrou. Proto se blíže nezabýval hlediskem vhodnosti, konstatoval, že úplná absence materiálního odůvodnění mimořádné opatření naznačuje, že o minimalizaci zásahů do práv jeho adresátů nebylo při jeho vydání vůbec uvažováno a omezení a zákazy stanovené v mimořádném opatření se jeví jako zcela nahodilá a svévolná.
22. Pokud jde o posouzení přiměřenosti, tedy v poměření zájmů, které sleduje se základními právy a svobodami, do nichž zasahuje, konstatoval navrhovatel, že ačkoliv je ochrana veřejného zdraví významným zájmem, není nejvyšší a už vůbec ne jedinou hodnotou. Mimořádné opatření programově cílí na omezení volnočasových aktivit tedy takových, které lidé podnikají, nikoliv z nezbytnosti vlastní existenční zajištění, ale pro své rozptýlení, zábavu, potřebu sociální interakci či duševního uspokojení to z nich však nečiní činnosti druhé kategorie, o jejichž povolení „za dobré chování“ by měl stát paternalisticky rozhodovat. Jak navrhovatel uvedl, v zásadě každá lidská aktivita s sebou nese nějaké zdraví ohrožující riziko, přesto nejsou zakazovány či omezovány.
23. Navrhovatel se dále soustředil na právo na podnikání a získávání prostředků pro své životní potřeby prací s tím, že omezení uložené mimořádným opatřením fakticky znemožňuje vlastní konání či provoz množství nejen kulturních akcí, ale znemožňuje také výkon ekonomické činnosti podnikatelům, jejich zaměstnancům a obchodním partnerům. Dlouhodobějším následkem může být ukončení jejich činnosti, ztráta pracovních míst i následné negativní dopady na dodavatele z jiných hospodářských odvětví a ve svých důsledcích i na vlastní rozmanitost a dostupnost kultury v České republice do budoucna. Kulturu přitom navrhovatel označuje za nejvyšší hodnotu každé společnosti, od níž se odvíjí její civilizační vyspělost. Zájem veřejného zdraví nemůže převážet nad skutečností, že vlivem mimořádné opatření může být kultura v České republice zásadně a trvale zasažena.
24. Následně navrhovatel poukázal na skutečnost, že mimořádné opatření bylo vydáno v návaznosti na skončení nouzového stavu, za jehož trvání se odpůrce o vydávání obdobných mimořádných opatření již pokusil a tyto snahy Městský soud v Praze rozsudkem sp. zn. 14 A 41/2020 označil za nezákonné. Navrhovatel konstatoval, že mimořádné opatření plošně a na neomezenou dobu zasahuje do celé řady základních práv a svobod v obdobném rozsahu, jak k tomu docházelo za nouzového stavu, nicméně nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 bude s ohledem na perzistentní povahu viru SARS-CoV-2 trvalé, takže na něm založená mimořádná opatření by mohla být vydávána nekonečně a platit vždy. Aprobování takového postupu by fakticky přeneslo pravomoc sistovat základní práva a svobody do rukou odpůrce, který by tak mohl

neomezeně rozhodovat o jejich momentální existenci či neexistenci dle svého uvážení, čímž by se povýšil nad ústavodárce a zcela popřel koncept dělby moci.

25. Odpůrce v aktuálním vyjádření uvedl, že při vydávání mimořádných opatření omezujících konání hromadných akcí vycházel a vychází z výsledků analýzy vývoje epidemiologické situace na základě dat týkajících se hlášených případů onemocnění COVID-19, přičemž tato jsou veřejně dostupná na webu <https://onemocneni-aktualne.mzcr.cz/covid-19>. Co se týče konkrétních dat, ze kterých vycházel při vydávání mimořádných opatření v rozhodném období - tj. v období mezi 19. květnem 2020 a 23. červencem 2020, odkázal na analýzy aktuální epidemiologické situace, které vypracoval Ústav zdravotnických informací a statistiky ČR ve spolupráci s odpůrcem a které byly prezentovány na tiskových konferencích ve dnech 6. května 2020, 22. května 2020, 11. června 2020, 29. června 2020, 7. července 2020 a 27. července 2020.
26. Odpůrce zároveň ke svému vyjádření přiložil souhrnnou analýzu ze dne 2. června 2020 nazvanou „VÝVOJ EPIDEMIE COVID-19 V ČR (březen – květen 2020) dle shrnutí referenčních statistik a predikce dalšího vývoje“ která byla zpracována pro Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky a zahraniční studii zveřejněnou na stránkách renomovaného vědeckého magazínu Nature dne 8. června 2020, která se zabývá účinky nefarmaceutických zásahů (jako je například zákaz hromadných akcí) na šíření viru, a ze které odpůrce také vycházel při vydávání mimořádných opatření po 8. červnu 2020.

III.

Posouzení žaloby

27. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle § 101a odst. 1 věta první s.ř.s., *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*
29. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 1 Ao 2/2010 – 116, *„úspěch návrhu rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že navrhovatel skutečně - jak v návrhu tvrdil - byl na svých právech zkrácen přijatým opatřením obecné povahy. Návrh sám zákonodárce nekoncipoval jako actio popularis, ale jako nástroj k ochraně subjektivního práva. To, že návrhová (procesní) legitimace je podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému ukrácení na právech skutečně došlo.“*
30. Podaný návrh postrádá jakákoli konkrétní tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit, že došlo k zásahu do práv navrhovatele.
31. Navrhovatel se dovolává práva na respekt k soukromému životu s tím, že mimořádné opatření mu znemožňuje účast na akcích, které byly zakázány, aniž by uvedl, o jaké akce jde, účast na akcích, u nichž je arbitrárně stanovená kapacita naplněna, aniž by opět takovou akci uvedl a dále pořádání takových akcí. Neuvedl však, zda je pořádání

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

hromadných akcí předmětem jeho profesní činnosti, či zda by se mělo jednat o volnočasovou aktivitu, ani zda měl v úmyslu uspořádat jedinou akci, či vícero.

32. Nelze při tom přehlédnout, že povolená maximální kapacita osob 500 ve vnitřním prostoru a 1 000 venku představuje již značné množství lidí a do běžného života zásadním způsobem nezasahuje. Příležitosti, při nichž se lidé scházejí a realizují svoje právo na soukromý život (rodinné oslavy, svatby, pohřby apod.) se zpravidla odehrávají za menšího počtu osob. Hromadné akce, např. sportovní utkání jsou pak umožněny za podmínek písm. c) odst. 1 mimořádného opatření.
33. Obdobný závěr učinil Městský soud v Praze i ve vztahu k tvrzenému zásahu do práva svobodně projevovat své náboženství. Navrhovatel neuvedl nic bližšího o svém náboženském vyznání a způsobu jakým je praktikuje (účast na náboženských shromážděních, mších, návštěvy kostela, modlitebny apod.). Absence skutkových tvrzení znemožnila městskému soudu přezkoumat vznesenou námitku.
34. Z uvedeného vyplývá, že podaný návrh je ve své podstatě právě *actio popularis*, jejíž přezkum právní úprava neumožňuje, jak v citovaném rozhodnutí konstatoval Nejvyšší správní soud. Podaný návrh proto městský soud zamítl pro nedostatek aktivní legitimace žalobce.

IV. Obiter dictum

35. S ohledem na omezenou judikaturu, která se aktuálně zabývá přijímanými mimořádnými opatřeními v souvislosti se šířením viru SARS-CoV-2 se městský soud cítí povinen zaujmout stanovisko k námitkám vznášeným navrhovatelem nad rámec samotného závěru o nedostatku aktivní legitimace žalobce.
36. Relevantní část ustanovení § 94a zákona č. 258/2000 Sb. zní: „(...) *opatření orgánu ochrany veřejného zdraví (...) na úseku předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění (...) podle § 80 odst. 1 písm. g) (...), která se týkají obecně vymezeného okruhu adresátů, (...) vydá příslušný orgán ochrany veřejného zdraví jako opatření obecné povahy.*“ Ze zákona o ochraně veřejného zdraví tedy jasně vyplývá, že napadená mimořádná opatření Ministerstva zdravotnictví mají formu opatření obecné povahy (obdobný závěr ohledně povahy mimořádných opatření Ministerstva zdravotnictví viz v usnesení ze dne 22. 4. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 8/20 či usnesení ze dne 5. 5. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 12/20). Uvedený závěr je souladný rovněž s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 A 35/2020-264 a ze dne 23. 4. 2020, č. j. 14 A 41/2020 - 111.
37. Pokud jde o namítaný nedostatek věcné působnosti, městský soud konstatuje, že podle § 69 odst. 1 písm. b) zákona *mimořádnými opatřeními při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku jsou zákaz nebo omezení styku skupin fyzických osob podezřelých z nákazy s ostatními fyzickými osobami, zejména omezení cestování z některých oblastí a omezení dopravy mezi některými oblastmi, zákaz nebo omezení slavností, divadelních a filmových představení, sportovních a jiných shromáždění a trhů, uzavření zdravotnických zařízení jednodenní nebo lůžkové péče, zařízení sociálních služeb, škol, školských zařízení, zotavovacích akcí, jakož i ubytovacích podniků a provozoven stravovacích služeb nebo omezení jejich provozu.*

38. Z citovaného znění zákonného ustanovení zmocnění žalovaného k vydání mimořádného opatření explicitně vyplývá a městský soud nemá pochybnosti o pravomoci žalovaného napadené mimořádné opatření vydat.
39. Městský soud rovněž nepokládá za správný názor navrhovatele, že výčet mimořádných opatření v citovaném zákonném ustanovení je taxativní, z použití slovního spojení *jiných shromáždění* je zřejmé, že použitý výčet je demonstrativní a umožňuje odpůrci zcela zakázat, či omezit účast na v zásadě jakékoli akci, při níž se lidé dostávají do kontaktu, za splnění podmínky přiměřenosti takového opatření.
40. Co se týče zákonné podmínky omezení styku skupin osob podezřelých z nákazy, nezbyvá než vycházet z aktuálního vědeckého poznání, podle něhož onemocnění COVID 19 mohou na další osoby přenášet i lidé, kteří sami příznaky onemocnění nevykazují. Tato skutečnost opravňuje omezení shromáždění většího počtu osob, jak je realizováno napadeným mimořádným opatřením.
41. Pokud jde o namítaný nedostatek odůvodnění, odpůrce mimořádná opatření vydal podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000Sb. Aplikace správního řádu na mimořádná opatření je vyloučena, a to na základě § 94a odst. 2 věty druhé, která stanoví: „*Opatření obecné povahy se vydává bez řízení o návrhu opatření obecné povahy.*“ V tomto případě tedy zákonodárce jednoznačně aplikaci správního řádu vyloučil, a to novelizačním zákonem č. 151/2011 Sb. přijatým po účinnosti správního řádu. S ohledem na jednoznačný text zákona vztahující se k mimořádnému opatření sloužícímu k rychlému odvrácení vážné hrozby pro veřejné zdraví tedy nelze aplikovat § 180 odst. 2 správního řádu a ani závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedené v usnesení č. 3104/2014 Sb. NSS.
42. Podle odůvodnění přezkoumávaného mimořádného opatření je jeho cílem provést kroky nezbytné ke zpomalení šíření nemoci COVID19 a tím předejít přetížení až zhroucení zdravotního systému, tak jak k tomu došlo či dochází v zemích, v nichž nebyla včas přijata odpovídající opatření (tj. v čínském Wu-Chanu, v Itálii, Španělsku, Francii, Velké Británii nebo některých částech v USA).
43. Při současném stavu poznání je cílem mimořádného opatření docílit tří zásadních pozitivních efektů:
- Zabránit přeplnění kapacity nemocnic, což má umožnit, jak zachování nezbytné zdravotní péči ve vztahu k pacientům, kteří nejsou nakaženi koronavirem SARS-CoV-2, tak ve vztahu k těm s onemocněním COVID 19, kteří potřebují hospitalizaci. Cílem je zachovat smrtnost tak, jak se to v České republice zatím daří v rozsahu cca 2 až 3 %, aniž by došlo k nárůstu na celosvětový průměr dosahující téměř 7 % nebo dokonce 10 a více procent, jak je tomu v současnosti zejména ve Francii, Nizozemsku, Belgii, Španělsku, Itálii nebo Velké Británii. Závažný stav vyžadující hospitalizaci se přitom dle Státního zdravotního ústavu vycházejícího z dat a analýzy evropského střediska pro prevenci a kontrolu nemocí může objevit u více, než 30 % infikovaných z toho širší průměr přinejmenším téměř 2,5 % infikovaných připadá na pacienty v kritickém stavu. Nekontrolované šíření epidemie může v krátkém horizontu několika měsíců zasáhnout až vyšší desítky procent populace.
 - Zabránit explozivnímu rozšíření onemocnění COVID 19, při němž by ve zvýšené míře docházelo k šíření agresivnějších typů koronaviru SARS-CoV-2 a vyšším koncentracím koronavi virů v těle; vyšší koncentrace koronavi virů v těle a přítomnost agresivnějších typů

přítom při zohlednění současných vědeckých poznatků vede k většímu rozsahu zdravotních komplikací nakažených osob a vyšší smrtnosti.

- Snížit smrtnost a četnost těžkých průběhů infekce, protože postupem doby budou vzrůstat znalosti o chování koronaviru SARS-CoV-2 a metodách léčby infekce a zmírnění jejích následků; nakonec by mělo dojít k vyvinutí léku nebo vakcín je přitom obecně známo, že již nyní dochází k experimentálním pokusům léčby různými typy antivirotik a že v některých případech taková léčba vykazuje určité výsledky.

44. V další části odůvodnění napadeného mimořádného opatření odpůrce konstatuje, že pokud by žádná mimořádná opatření realizována nebyla, nelze vyloučit, že by celkový počet nakažených v České republice mohl dosáhnout milionů osob, přičemž u sta tisíců osob by nemoc mohla vyžadovat hospitalizaci. Počet hospitalizovaných může vyžadovat náročnou intenzivní péči; za oběť nákaze by mohly padnout desítky tisíc osob. Takové počty by zdravotnický systém České republiky nezvládl, podle dostupné evidence je v České republice asi 4 480 lůžek intenzivní péče pro dospělé pacienty, počty ventilátorů pro dospělé dosahují 2 080 kusů, podstatná část je navíc obsazena pacienty s jinými onemocněními a pro koronavirové pacienty již tak lze vyčlenit pouze část. Při překročení dostupného počtu lůžek intenzivní péče a plicních ventilátorů by se začal dramaticky zvyšovat počet obětí.
45. Odpůrce upozornil, že obdobná opatření byla a postupně jsou přijímána vládami jiných států; bylo zjištěno, že méně přísná opatření téměř nikde nefungují a i vlády, které přísnější opatření zpočátku nezaváděly, aktuálně svá opatření zpřísňují. Ukazuje se, že dopad na obyvatelstvo je v takových případech horší, než okamžité zavedení relativně přísnějších opatření, ke kterému došlo v České republice.
46. Odpůrce dále uvedl, že o přenosných vlastnostech, charakteristikách, detailech šíření koronaviru SARS-CoV-2 nebyly k datu vyhlášení jednotlivých opatření dostatečné informace, opatření vlád jsou učiněna v dobré víře a se zohledněním všech dostupných informací. Míra nejistoty a vyšší míra rizika je způsobena tím, že se vir postupně vyvíjí a mutuje, což mění jeho vlastnosti. Dostupná zejména mezinárodní srovnání dokládají, že strategie přijatá v České republice byla a je správná a přiměřená; v zásadě jediné aktivní a veřejnými orgány vymáhaná strategie společenského odstupu vede ke snižování reprodukčního čísla nemoci a k získání kontroly nad jejím šířením, respektive k předejití explozivního šíření.
47. Jak městský soud již shora konstatoval, požadavek na odůvodnění mimořádného opatření ministerstva nemůže vyplývat ze správního řádu, který nelze použít, a nevyplývá ani ze zákona o ochraně veřejného zdraví. Je však třeba na základě § 178 odst. 1 správního řádu aplikovat základní zásadu činnosti správních orgánů kodifikovanou v § 2 odst. 2 správního řádu, dle níž *správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena*. Aby bylo dodržení této zásady přezkoumatelné, musí ministerstvo v mimořádném opatření uvést důvody jeho vydání. Na mimořádná opatření vydaná v době epidemie jistě nelze mít přepjatě formalistické požadavky, a v závislosti na okolnostech tedy může postačovat i odůvodnění relativně stručné. Na druhé straně je však třeba zdůraznit, že by ministerstvo vždy mělo svá opatření odůvodnit v co nejkonkrétnější možné míře, tak aby veřejnosti bylo zřejmé, z jakých důvodů dochází k omezování práv. Obecně přitom platí, že s postupujícím časem od začátku epidemie lze předpokládat vyšší informovanost ministerstva o hrožících rizicích i o něco nižší potřebu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rychlých reakcí, a proto by měla být mimořádná opatření odůvodňována podrobněji. Z judikatury vrcholných soudů vyplývá, že nedostatky odůvodnění aktu veřejné správy jsou důvodem jeho nezákonnosti jen tehdy, pokud zcela vylučují soudní přezkum (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS).

48. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že odůvodnění vydaného mimořádného opatření splňuje požadavky kladené na ně jak citovaným § 2 odst. 2 správního řádu, tak i odkazovanou judikaturou.
49. Žalovaný definoval cíle přijatého mimořádného opatření, stručně zhodnotil dosavadní účinnost přijímaných restrikcí jak v České republice, tak v dalších zemích; podrobnost odůvodnění je limitována dosavadními neucelenými a ne zcela přehlednými poznatky o nemoci COVID - 19.
50. Za stěžejní námitku pokládá městský soud námitku proporcionality, ve shodě s výše zmiňovanými rozsudky zdejšího soudu (ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 A 35/2020-264 a ze dne 23. 4. 2020, č. j. 14 A 41/2020 - 111) předesílá, že změna podstatných náležitostí demokratického právního státu je nepřípustná. I za mimořádných okolností, jako je pandemie nemoci COVID -19, platí, že ústavně garantovaná základní práva lze omezit jen při šetření jejich podstaty a smyslu dle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Je tedy třeba vycházet z testu proporcionality spočívajícího ve třech krocích, jimiž jsou vhodnost (zda je zvolené opatření způsobilé dosáhnout sledovaného cíle), potřebnost (zda sledovaného cíle nelze dosáhnout mírnějšími prostředky) a přiměřenost v užším smyslu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/11, bod 19). Platí nicméně, že ve všech krocích testu proporcionality je třeba brát v úvahu zvláštní povahu mimořádných epidemiologických opatření. Tato opatření jsou totiž přijímána na ochranu společnosti před potenciálně rozsáhlým nebezpečím, jakým může být šíření závažného onemocnění. Jak vyplývá z čl. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ochrana životů a zdraví obyvatel je základní povinností státu.
51. V rámci konaného ústního jednání Městský soud provedl důkaz listinami předloženými žalovaným a to:

Jednotlivé prezentace ohledně aktuální epidemiologické situace z tiskové konference MZ ČR a ÚZIS ČR

Analýza zpracovaná pro Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky ze dne 2. 6. 2020 „VÝVOJ EPIDEMIE COVID-19 V ČR (březen – květen 2020) dle shrnutí referenčních statistik a predikce dalšího vývoje“

Studie Estimating the effects of non-pharmaceutical interventions on COVID-19 in Europe dostupná z <https://www.nature.com/articles/s41586-020-2405-7>.

52. Jak se podává z předložených dokumentů onemocnění COVID-19 je způsobeno novým typem koronaviru s odborným označením SARS-CoV-2. Jedná se o vysoce infekční onemocnění, které se projevuje zejména horečkami, respiračními potížemi (kašel, dušnost), bolestí svalů a únavou. U starších a chronicky nemocných osob může nemoc mít vážnější průběh a může vést i k úmrtí. Počátek epidemie COVID-19 je datován k 31. prosinci 2019, kdy byly první případy hlášeny v čínském městě Wu-Chan v provincii Chu-Pej. V České republice byly první tři případy nákazy novým koronavirem prokázány 1. března 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Aktuální informace jsou na webových stránkách MZ ČR (<https://onemocneni-aktualne.mzcr.cz/covid-19>).

53. Během prvních 14 dnů od prvního případu nákazy bylo v ČR diagnostikováno 298 osob a provedeno 5,2 tisíce testů (podíl pozitivit vůči testům 5,7 %). Hospitalizováno bylo 8 osob (2 %). V tomto období zatím nebyl nikdo vyléčen ani nezemřel. Polovina nákaz byla v tomto období importována ze zahraničí, a to u 151 diagnostikovaných osob. Z toho se 61 % případů týkalo nákaz z Itálie (92 osob) a 19 % nákaz pocházelo z Rakouska (29 osob). Nejvíce diagnostikovaných bylo v Hl. m. Praze (114 osob, 38 %) a Olomouckém kraji (32 osob, 11 %).
54. Během 3. až 4. týdne od první nákazy v ČR bylo provedeno již bezmála 39 tisíc testů a nově diagnostikováno dalších 2 519 nakažených, tj. 89 % z kumulativního počtu 2,8 tisíce doposud diagnostikovaných (podíl pozitivit vůči testům 6,5 %). V tomto období činil počet importovaných nákaz 337, tj. 14 % zachycených nákaz (114 případů z Rakouska a 50 případů z Itálie). Nejvíce diagnostikových 768 (30 %) bylo v Hl. m. Praze a dále ve Středočeském kraji 311 (12 %). Incidence na 100 tisíc obyvatel byla nejvyšší také v Hl. Praze (58,0) a dále v Olomouckém kraji (36,2). Hospitalizováno bylo dalších 365 osob a podíl hospitalizovaných z aktuálně nemocných osob činil ke konci tohoto období 10 %. Do 29. března se vyléčilo 24 osob a 23 osob zemřelo a aktuální počet nemocných činil 2 770 osob.
55. Během 5. až 6. týdne bylo provedeno 87,7 tisíce testů a nově zachyceno 3 174 osob, tj. 53 % z celkového kumulativního počtu 6,0 tisíc diagnostikovaných (podíl pozitivit vůči testům 3,6 %). Import nákaz poklesl na 5 % (144 případů). Nejvíce nových nákaz (662 případů, 21 %) zachyceno v Hl. m. Praze a Moravskoslezském kraji (400, 13 %). Incidence v přepočtu na 100 tis. obyvatel byla nejvyšší v Plzeňském kraji (54,4), Olomouckém kraji (52,1) a následně až v Hl. m. Praze (50,0). Hospitalizováno bylo dalších 468 osob a podíl hospitalizovaných z aktuálně nemocných osob činil ke konci období 8 %, tj. 436 osob. Do 12. dubna se vyléčilo již 464 osob (8 %) a zemřelo 138 osob (2 %). Aktuální počet nemocných resp. „prevalence“ činila 5 389 osob.
56. Během 7. až 8. týdne bylo provedeno 90,7 tisíce testů a nově zachyceno 1 413 osob, tj. již pouze 19 % z celkového kumulativního počtu 7,4 tisíc diagnostikovaných (podíl pozitivit vůči testům 1,6 %). Import nákaz poklesl na 2 % (30 případů, z toho nejvíce 9 z Německa). Nejvíce nových nákaz (279 případů, 20 %) zachyceno v Moravskoslezském kraji a Hl. m. Praze (255, 18 %). Incidence v přepočtu na 100 tis. obyvatel byla nejvyšší v Karlovarském kraji (50,6), Plzeňském kraji (25,1) a Moravskoslezském kraji (23,2). Hospitalizováno bylo dalších 275 osob a podíl hospitalizovaných z aktuálně nemocných osob činil ke konci období 8 %, tj. 360 osob. Do 26. dubna se vyléčilo již 2 545 osob (34 %) a zemřelo 220 osob (3 %) a aktuální počet nemocných resp. „prevalence“ tak poklesla na 4 639 osob.
57. Během 9. až 10. týdne bylo provedeno 88,5 tisíce testů a nově zachyceno 719 osob, tj. již pouze 9 % z celkového kumulativního počtu 8,1 tisíc diagnostikovaných (podíl pozitivit vůči testům 0,8 %). Import nákaz činil 3 % (22 případů, z toho nejvíce 5 z Německa a 4 z Ukrajiny). Nejvíce nových nákaz (178 případů, 25 %) zachyceno v Moravskoslezském kraji a Hl. m. Praze (165, 23 %). Incidence v přepočtu na 100 tis. obyvatel byla nejvyšší opět v Karlovarském kraji (26,1), Moravskoslezském kraji (14,8) a Hl. m. Praze (12,5). Hospitalizováno bylo dalších 131 osob a podíl hospitalizovaných z aktuálně nemocných osob činil ke konci období 7 %, tj. 233 osob. Do 10. května se vyléčilo již 4 466 osob (55

%) a zemřelo 279 osob (3 %) a aktuální počet nemocných resp. „prevalence“ tak poklesla na 3 378 osob. Toto období přináší významné zklidnění epidemiologické situace, ve kterém setrvale klesá podíl pozitivních záchytů na celkovém objemu testů a stabilizuje se denní záchyt pacientů s COVID19. Situace definitivně přechází z plošného šíření epidemie do stavu lokálních výskytů (ohnisek).

58. Během 11. až 12. týdne bylo provedeno 92,2 tisíce testů a nově zachyceno 832 osob, tj. 9 % z celkového kumulativního počtu 8 955 diagnostikovaných (podíl pozitivit vůči testům 0,9 %). Nicméně se zvýšil oproti předchozímu 14dennímu období podíl nově diagnostikovaných vůči počtu aktuálně nemocných z 21 % na 32 %. Import z nových nákaz se zvýšil na 5 % (39 případů, z toho nejvíce 15 z Německa a 7 z Ukrajiny). Největší nárůst nových nákaz (337 případů, 41 %) zachycen opět v Moravskoslezském kraji a následně v Hl. m. Praze (190, 23 %). Incidence v přepočtu na 100 tis. obyvatel byla tentokrát nejvyšší v Moravskoslezském kraji (28,1) a Hl. m. Praze (14,3). Incidence nad 5 případů na 100 tisíc obyvatel byly dále evidovány v krajích Karlovarském (8,8) a Středočeském (6,9). Průměr ČR činil 7,8 případů. Hospitalizováno bylo již pouze dalších 69 osob a podíl hospitalizovaných z aktuálně nemocných osob činil ke konci období 6 %, tj. 148 osob. Do 24. května se vyléčilo již 6 063 osob (68 %) a zemřelo 315 osob (4 %). Aktuální počet nemocných resp. „prevalence“ ke konci období poklesla na 2 577 osob. Toto období lze jednoznačně charakterizovat jako fázi ustupující epidemie, vedoucí k řešení lokálních výskytů (ohnisek) nákazy v zasažených regionech.
59. Podle aktuální epidemiologické situace, jak vyplývá ze statistického přehledu za období od 29. 6. Do 25. 7. 2020, podíl pozitivních případů k počtu provedených testů v ČR v úvodní fázi epidemie rostl, poté se stabilizoval, avšak od 30. 3. 2020 klesal až na hodnotu 2,0 s mírným nárůstem v posledních dnech na 2,3%. Aktuální analýza se zaměřuje na lokální ohniska a to v okrese Karviná, Frýdek – Místek, Praha, Kutná Hora a Jihlava.
60. Připojená Studie Estimating the effects of non-pharmaceutical interventions on COVID-19 in Europe umožňuje srovnání s ostatními zeměmi v Evropě, podporuje argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném mimořádném opatření, zejména v tom smyslu, že státy, které nepřijaly restriktivní opatření, nebo je přijaly se zpožděním (především Itálie, Španělsko) vykazují vyšší počet zemřelých, než státy ostatní.
61. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98: *„proporcionality v širším smyslu soud chápe obecnou přiměřenost právní regulace. Mezi základní atributy právního státu patří přiměřenost práva, a z tohoto důvodu je úkolem mimo jiné právě i soudní moci přispívat svojí rozhodovací činností k rozumnému uspořádání společenských vztahů. Soud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřeby), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu).“*
62. Cíle mimořádného opatření jsou definovány v citovaném odůvodnění (viz bod 31 rozsudku), jde především o zamezení explozivního šíření viru, respektive onemocnění COVID – 19, tak aby zdravotní péče, která je reálně k dispozici, mohla být účinně poskytnuta všem nemocným s těžkým průběhem onemocnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

63. Podle dostupných znalostí se koronavirus SARS-CoV-2 přenáší osobním kontaktem, omezení počtu osob, které se mohou setkat ať již v prostorech venkovních či vnitřních zjevně je nástrojem, který omezí nebezpečí přenosu nákazy mezi těmito osobami a zároveň přenos na další osoby. Kritérium vhodnosti má městský soud za splněné.
64. Přijaté mimořádné opatření není jediným nástrojem, který aktuálně odpůrce využívá. Současně s přezkoumávaným je účinné i mimořádné opatření ze dne 3. 7. 2020, č. j.: MZDR 16214/2020-5/MIN/KAN, pro zdravotnická zařízení lůžkové péče a vybraná zařízení sociálních služeb. Vedle toho jsou přijata i lokální opatření jednotlivých hygienických stanic (<https://koronavirus.mzcr.cz/aktualni-opatreni/>). S ohledem na dosavadní míru poznání, Městský soud v Praze dospěl k závěru, že kombinace opatření platných pro území celé republiky a opatření lokálních naplňují kritérium potřeby a zároveň minimalizace zásahů.
65. Pokud jde o přiměřenost přijatých omezení, může být posouzena pouze optikou dosavadní míry vědeckého poznání. Je více než pravděpodobné, že onemocnění se bude šířit stejně na schůzích ústavních orgánů, orgánů veřejné moci či soudů (písm. a) bod 1 mimořádného opatření), jako na shromážděních soukromé povahy. Cílem odpůrce však nepochybně bylo nenarušit chod státu. Obdobně i v případě shromáždění konaného podle zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, odpůrce upřednostnil právo shromažďovací jako právo politické, které spočívá v možnosti jednotlivce využívat svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí, a to prostřednictvím vyjadřování postojů a stanovisek, před ochranou zdraví.
66. Shromažďování sloužící jinému účelu mimořádné opatření omezuje stanovením maximálního počtu osob. Jak již městský soud konstatoval, hrozba šíření onemocnění COVID – 19 je dána jak tam, kde je shromážděno 100 osob, tak na místě kde je osob 1 000. Rozdíl však je v tom, že v prvním případě hrozí, že se koronavirem nakazí podstatně méně osob a méně jich pak bude nákazu dále šířit. Odpůrce jako hranici přijatelného nebezpečí stanovil 500 respektive 1 000 osob a současně v případě shromáždění 100 osob stanovil povinnost zakrytí dýchacích cest.
67. Městský soud v Praze pokládá přijaté opatření za přiměřené dosud získaným vědeckým poznatkům o šíření onemocnění, možnostem zdravotního systému poskytovat nakaženým adekvátní léčbu, omezení hrozby explozivního šíření viru a současně zachování práv občanů na soukromý život s důrazem na možnosti společenského, kulturního i sportovního vyžití.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

68. Městský soud v Praze z důvodů uvedených v článku III. rozsudku podaný návrh zamítl.
69. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. srpna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.